

ברכינו בברכה המשולשת

We have examined when **בבל** in **חז"ל** composed the paragraph: **אל-הינו ואל-הי אבותינו** and we examined why. Now it is time to examine the words that **חז"ל** chose. In particular, why did **חז"ל** choose to describe **ברכת כהנים** as **משולשת**? The obvious answer is that the **ברכה** consists of three **פסוקים** and each contains a separate **ברכה**. That is consistent with the following **משנה**:

משנה מסכת סוטה פרק ז' משנה ו'-ברכת כהנים כיצד? במדינה אומרים אותה שלש ברכות; ובמקדש ברכה אחת; במקדש אומר את השם ככתבו; ובמדינה בכנויו; במדינה כהנים נושאים את ידיהן כנגד כתפיהן; ובמקדש על גבי ראשיהן חוץ מכהן גדול שאינו מגביה את ידיו למעלה מן הציץ. ר' יהודה אומר אף כהן גדול מגביה ידיו למעלה מן הציץ שנאמר (ויקרא ט') וישא אהרן את ידיו אל העם ויברכם:

The same words are recited as part of **ברכת כהנים** whether it is recited in the **בית המקדש** or outside the **בית המקדש**. Why was **ברכת כהנים** considered one **ברכה** in the **בית המקדש** and three **ברכות** outside the **בית המקדש**?

ר' עובדיה מברטנורא מסכת סוטה פרק ז' משנה ו'-במדינה אומר אותה שלש ברכות - שמפסיקין הכהנים בין פסוק לפסוק, ועונים הצבור אמן. ובמקדש ברכה אחת - לפי שאין עונים אמן במקדש ואין כאן שום הפסק.

תוספות מס' סוטה דף מ' עמ' ב'-וכל כך למה לפי שאין עונין אמן במקדש - תימה והלא היו עונין ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד explains that despite the fact **ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד** was recited in place of **אמן** in the **בית המקדש**, the recital did not cause pauses:

תוספות מס' סוטה דף מ' עמ' ב'-וכל כך למה לפי שאין עונין אמן במקדש - תימה והלא היו עונין ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד כשהיו שומעין שם הקדוש כדתנן בפרק אמר להן הממונה (יומא דף לה): ובפרק טרף בקלפי (שם דף למ). וזה היה הפסק גדול מעניית אמן? ועוד שהיו נופלין על פניהם, שהרי כשהיו שומעין את השם מפי כהן גדול בשעת הגרלה היו נופלין על פניהם כדאיתא בירושלמי: הקרובים היו נופלין על פניהם והרחוקים היו אומרים ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד; ואלו ואלו לא היו זזין משם עד שהיה מתעלם מהן? ונראה דהתם הכי פרושו: הקרובים היו נופלים וכל שכן שהיו אומרים בשכמל"ו אבל הרחוקים לא היו נופלין אלא בלא נפילה היו אומרים, והיה שם הקדוש מתעלם ומשכח מן השומעים קודם שהיו זזין משם. מכל מקום קא חזינן שהיו מפסיקין בענייתן בשכמל"ו? ושוא היו עונין בשכמל"ו לאלתר כשהיו שומעין שם הנכבד והנורא ולא היו ממתנין עד סוף הפסוק; ולפי שלא היו מפסיקין בין פסוק לפסוק חשוב להו כמו ברכה אחת.

Perhaps the reason that **חז"ל** uses the term **משולשת** and describes **ברכת כהנים** as containing three **ברכות** when recited outside of the **בית המקדש** is to remind us that **ברכת כהנים** that is performed outside of the **בית המקדש** and that has been performed since the destruction of the **בית המקדש** is no longer whole. What was once one **ברכה** is now

broken into three pieces. Each piece is separated by a הפסק, the recital of אמן. What caused the ברכה to be broken? Because ברכת כהנים is missing: גילוי שכינה.

תלמוד בבלי מסכת סוטה דף לח' עמ' א'—ותניא אידך: כה תברכו את בני ישראל – בשם המפורש, אתה אומר: בשם המפורש, או אינו אלא בכינוי? ת"ל: (במדבר ו) ושמו את שמי, שמי המיוחד לי; יכול אף בגבולין כן? נאמר כאן ושמו את שמי ונאמר להלן (דברים יב) לשום את שמו שם, מה להלן בית הבחירה, אף כאן בבית הבחירה. רבי יאשיה אומר: אינו צריך, הרי הוא אומר: (שמות כ) בכל המקום אשר אזכיר את שמי אבוא אליך, בכל מקום ס"ד? אלא מקרא זה מסורס הוא: בכל מקום אשר אבוא אליך וברכתך שם אזכיר את שמי, והיכן אבוא אליך וברכתך? בבית הבחירה, שם אזכיר את שמי בבית הבחירה.

תוספות מסכת סוטה דף לח' עמ' א'—הרי הוא אומר בכל המקום אשר אבא אליך וברכתך – הכי תני בספרי בכל מקום אשר אני נגלה שם תהא מזכיר את שמי והיינו דקמתמה הכא בכל מקום ס"ד וכי בכל מקום אשר אני מצוה שמי להזכיר דהיינו אפילו בגבולין תברכו דבכל מקום אשר אבא אליך משמע אני בעצמי שיהא שם גילוי שכינה אלא מקרא מסורס הוא; בכל מקום אשר אבא אליך שאני נגלה שם, שם אני מצוה להזכיר שמי המיוחד לי, והיינו דוקא בבית הבחירה. והיינו דקתני בספרי בכל מקום אשר אני נגלה שם תהא מזכיר את שמי. ונראה דמזה הטעם נמנעו כהנים לברך בשם המיוחד משמת שמעון הצדיק כדאמרי' בפרק טרף בקלפי (יומא דף לט:): לפי שלא זכו שוב לגילוי שכינה.

This may explain why the שליח ציבור finishes the ברכה before the דוכן. The ברכה must proceed to the דוכן before the שליח ציבור finishes the ברכה. In the רצה of ברכה, we ask that the עבודה in the בית המקדש be reinstated. The כהנים must be on the דוכן while the ברכה is recited because part of what we ask is that the ברכת כהנים that includes גילוי שכינה be reinstated.

A second reason to designate ברכה המשולשת as ברכת כהנים is that a כהן who fails to recite ברכת כהנים violates three מצוות עשה:

תלמוד בבלי מסכת סוטה דף לח' עמ' ב'—ואמר ר' יהושע בן לוי: כל כהן שאינו עולה לדוכן, עובר בשלשה עשה: כה תברכו, אמור להם, ושמו את שמי.

A third reason is to create an additional parallel between the opening three ברכות of שמונה עשרה and the closing three ברכות of שמונה עשרה. The following מדרש designates the words: קדוש קדוש קדוש ה' צב-אות that are found in קדושה as משולשת: מדרש אנדה (בובר) שמות פרק יט ד"ה [א] בחדש השלישי—הכל היה משולש, התורה משולשת, תורה נביאים וכתובים: משנה משולשת, הלכות מדרש ואגדות, הסרסור משולש, משה אהרן מרים; שלשה פעמים מתפללין, ערב ובוקר וצהריים; שלשה פעמים אומרים קדוש קדוש קדוש ה' צב-אות. שמונה עשרה of שמונה עשרה is parallel to ברכות of שמונה עשרה which appears in the third of the opening ברכות of שמונה עשרה. This means that the third of the opening ברכות of שמונה עשרה and the third of the closing ברכות of שמונה עשרה each contain a prayer that is משולש.

TRANSLATION OF SOURCES

׳משנה ו׳ Mishnah. How was the priestly benediction pronounced? Outside of the Beit Hamikdash it was said as three blessings but in the Beit Hamikdash as one blessing. In the Beit Hamikdash the name was uttered as written (the Shem Hamiforash) but outside of the Beit Hamikdash, the name was pronounced in its substituted name. Outside of the Beit Hamikdash the priests raise their hands in a line with their shoulders but in the Beit Hamikdash above their heads, except the high priest who does not raise his hands higher than the plate. R. Judah says: also the high priest raises his hands higher than the plate, as it is said, and Aaron lifted up his hands toward the people and blessed them.

׳ר׳ עובדיה מברטנורא מסכת סוטה פרק ז׳ משנה ו׳—במדינה אומר אותה שלש ברכות The Kohanim paused between each verse and those congregated recited at each pause, Amen. **׳ובמקדש ברכה אחת׳**—Because those congregated in the Beit Hamikdash did not recite the word: Amen. Therefore in the Beit Hamikdash the verses were recited without a pause between them.

׳תוספות מס׳ סוטה דף מ׳ עמ׳ ב׳—וכל כך למה לפי שאין עונין אמן במקדש This is surprising. Did they not respond with the words: Baruch Shem Kavod Malchuto L'Olam Va'Ed in the Beit Hamikdash when they heard the Shem Hamiforash as it is taught in the chapter entitled: Amar Lahem Ha'Mimuneh and in the chapter: Teref Bi'Klapei and do not those words create a greater pause than the word: Amen? In addition, would they not fall on their faces when they heard the Shem Hamiforash as the Talmud Yerushalmi teaches us: the Kohain Ha'gadol picked lots for the sacrifices on Yom Kippur. Those close to him fell on their faces and those further away recited: Baruch Shem Kavod Malchuto L'Olam Va'Ed and both groups did not move until the sound of the Shem Hamiforash had completely dissipated? It appears that this is the explanation: those close fell on their faces and would recite: Baruch Shem Kavod Malchuto L'Olam Va'Ed. Those further away did not fall on their faces but merely recited the words: Baruch Shem Kavod Malchuto L'Olam Va'Ed and they did not move until the sound of the Shem Hamiforash had completely dissipated. In either event we see that they paused to recite the words: Baruch Shem Kavod Malchuto L'Olam Va'Ed. Perhaps they recited the words: Baruch Shem Kavod Malchuto L'Olam Va'Ed immediately upon hearing the Shem Hamiforash and did not wait to pause after each verse. Since they did not pause between verses, it was considered as one Bracha.

׳תלמוד בבלי מסכת סוטה דף לה׳ עמ׳ א׳—Another Baraita taught: 'In this way you shall bless the children of Israel' — with the use of the Shem Hameforash. You say that it

means with the Tetragrammaton; but perhaps that is not so and a substituted name was used! There is a text to say: So shall they put My name — My name which is unique to Me. It is possible to think that the Shem Hameforash was also used in places outside the Temple; but it is stated here, ‘So shall they put My name’ and elsewhere it is stated: To put His name there — as in this latter passage it denotes in the Temple so also in the former passage it denotes in the Temple. R. Joshiah says: This deduction is unnecessary; behold it states: In every place where I cause My name to be remembered I will come unto you. Can it enter your mind that every place is intended? But the text must be transposed thus: In every place where I will come unto you and bless you will I cause My name to be remembered; and where will I come unto you and bless you? In the Temple; there, in the Temple, will I cause My name to be remembered.

תוס' מס' סוטה דף לח' עמ' א'—הרי הוא אומר בכל המקום אשר אבא אליך וברכתך This is how it was learned in the Sifrei: in any place that I reveal Myself, that is where you should recite the Shem Hamiforash. The fact that words: “in any place” come first might cause you to think that it means that wherever I direct that My name be mentioned which would include areas outside the Beit Hamikdash you should bless using the Shem Hamiforash. Instead it should be read: “in any place Where I come to you” meaning: G-d himself comes; that there is Divine Presence. Instead it must be interpreted as a verse that is garbled. Read it as follows: In all places where I come to you, in which I rest the Divine Presence, that is where I command you to recite the Shem Hamiforash, which is particularly in the Beit Hamikdash. That is meaning of what is taught in the Sifrei: everywhere that I reveal Myself that is where you should recite the Shem Hamiforash. It appears that this is the reason that the Kohanim were prevented from reciting the Shem Hamiforash once Shimon Hatazaddik died as it was taught in the Chapter entitled: Teref B'Kalphi: that they no longer merited the appearance of the Divine Presence.

תלמוד בבלי מסכת סוטה דף לח' עמ' ב'—And Rabbi Yehoshua son of Levi said: Any Kohain that do not proceed to the Bima to recite Birchat Kohanim violate three positive commandments: Ko Sivarchu, Emor Lahem and V'Samu Es Shemi.

מדרש אנדה (בובר) שמות פרק יט ד"ה [א] בחדש השלישי All is threefold. The Written Torah is threefold, Torah, Prophets and Scriptures. The Oral Torah is threefold, Halachot, Midrash and Aggadatot. The messengers were three, Moshe, Aharon and Miriam. We pray three times a day, night, morning and afternoon. Three times we say the word Kadosh, when we say: Kadosh, Kadosh, Kadosh Hashem Tzvako.

Translations of the Talmud and Mishna reproduced from the Davka CD Soncino Classics